

Verssel vigasztal valaki

Hallod? verset olvas valaki nekem a telefonba,
vigasztal halottaimért,
magamért,
havazást ígér homlokomra,
havat a közös fekhelyünkre:
ágyra, erdőkre, tegnapi virágok csontváza fölé
s gyógyító csöndet egy szelíd pincében,
ahol földarabolt szilvafatuskók
égnak majd lobogva,
az asztalon bor lesz,
kenyér
és vöröshagyma,
éles kés fénye, mint a túlvilágé
s az időtlen, fehér pincefalon
a jövő századok felé vonul
egy seregétől elszakadt hangya.
Hallod? amit mond, neked is mondja:
nagy, fekete szárnyakkal
ne csapkodj bele az éjszakába,
gyászba, koromba,
nem vagy te angyal, se kondorkeselyű,
egy édes ország egyetlen lakója vagy,
halálra ítélt is az enyém!
a kontyod csuklómra
zuhan minden este
s hátaddal együtt fordulok
az északi csillag felé —
Nézhet ránk holnap fegyver is,
bogáncsos szemmel a félrevezetett haza,
nekünk már nem lesz szükségünk irgalomra:
mindent megéltünk, ami élet,
mindent, ami korai haldoklók gondja —
Nézd: szállong is már a megígért hó
párban haladó lábnyomunkra.

Rossz églakó lennél

Nem látok mást, csak a testedet látom,
bírodalomnyi hajadat szélben és betegágyon;
nem ismerek mást, csak amit te szerethetsz,
amit a gyors napokból magadhoz közelengedsz.

Üvegcserep a dombon a sár fölé téged vetít,
lekicsinyített égben jársz, sétáltatod a szemeid,
madár- és felhő-forgalomban sutább vagy mint a Nagykörúton,
rossz églakó lennél s ezt én már régen tudom.

Bokádhoz vadfű illik, vadmályva, mátrai gyom,
kőfolyás, vízfolyás, parázna bazsalikom,
földön fetrengő harangszó, nem amely szélbe temet.
Agyadba tudsz te csalni katicabogarat s csipkézett tölgylevelet.

Nincs nálad nekemvalóbb, nőneműbb test, nőneműbb mosoly,
nomád maradtál, mint a szél s nászéjszakázó kökénybokor;
ha meztéláb holnap füre lépsz, bársonyos leszek belül
s mit bánom én, hogy a világ szálkásodik vagy ércesül.

Háború készül újra, mozdulnak már a jövőndő romok.
Sötét szemüveget visel az ég is, mint a puccsista tábornokok,
de ha golyókkal kell is együttálmunk, ott leszel velem,
ott virraszt majd a kezem lüktető nyakereden.

KISS BENEDEK

Mielőtt eláraszt

Fekszem könyveim között,
mint rég zizegő fűben.
Hívek ők hittel, míg a láz trilláz
vér-páfrányosban, s míg a szívben
avar-kavargás.
Befolyja szemeim völgyét a köd,
ahogy könyveim között fekszem.